

วรรณกรรมและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาล ต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาล มีวรรณกรรมและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อคิดเห็นและผลการวิจัยเหล่านั้น เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการบริหารโรงเรียน โรเบิร์ต เอส. ฟิสก์ (Robert S. Fisk) ได้สรุปงานบริหารโรงเรียนไว้ทั้งหมดเป็น 4 หมวด คือ

1. การบริหารงานที่เกี่ยวข้องกับชุมชน
2. การบริหารที่เกี่ยวกับการส่งเสริมโอกาสทางการศึกษา หรืองานด้านวิชาการ
3. การบริหารบุคลากร
4. การบริหารอาคาร การเงิน อาคารสถานที่และพัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ¹

แวน มิลเลอร์ (Van Miller) ได้แบ่งงานโรงเรียนออกเป็น 10 ประเภท คือ งานที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน โปรแกรมการสอน การปฏิบัติตามโปรแกรมการสอน การบริหารบุคลากรที่ทำหน้าที่สอน การบริหารบุคลากรที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ทางวิชาการ อาคารเรียน อุปกรณ์บริการเสริม การเงิน และการประเมินผล²

¹Robert S. Fisk, "The Task of Educational Administration" Administration Behavior in Education, (New York : The Macmillan Co., 1966), pp. 211 - 225.

²Van Miller, The Public Administration of American Schools, (New York : The Macmillan Co., 1965), pp. 175 - 440.

กลีน เอฟ. โอวาร์ค (Glen F. Ovard) กล่าวว่าการบริหารโรงเรียนมัธยมสมัยใหม่จำเป็นต้องมีภารกิจสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. โปรแกรมการสอนหรืองานด้านวิชาการ
2. การบริหารกิจการนักเรียน
3. การบริหารงานธุรการ¹

พินัส หันนาคินท์ ได้แบ่งหน้าที่การบริหารโรงเรียนไว้เป็นส่วนใหญ่ ๆ 3 ด้าน คือ

1. การบริหารงานด้านวิชาการ
2. การบริหารงานด้านบริการนักเรียน
3. การบริหารงานด้านธุรการ²

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งทำการศึกษากิจการดำเนินงานของวิทยาลัยพยาบาลเพียง 2 ด้านเท่านั้น คือ ด้านการบริหารวิชาการ และด้านการบริหารกิจการนักศึกษา ซึ่งได้มีผู้ให้คำจำกัดความของการบริหารงานทั้ง 2 ด้านไว้ดังนี้

วิทยุ โสธร ได้ให้ความหมายของการบริหารงานด้านวิชาการว่า "การบริหารงานด้านวิชาการ หมายถึงการบริหารกิจกรรมทุกชนิดในโรงเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับปรับปรุงพัฒนาการสอนนักเรียนให้ได้ดี และมีประสิทธิภาพที่สุด"³ และภายใต้หัวข้อการบริหารวิชาการนั้นได้กำหนดให้ผู้บริหารการศึกษา หรือครูใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักสูตร ประมวลการสอน

¹Glen F. Ovard, Administration of the Changing Secondary School, (New York : The Macmillan Co., 1966), p. 243.

²พินัส หันนาคินท์, หลักการบริหารโรงเรียน, พิมพ์ครั้งที่ 2, (สำนักพิมพ์พัฒนาพานิช, 2512), หน้า 49.

³วิทยุ โสธร, หลักบริหารการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ 3. (พระนคร : สำนักพิมพ์พัฒนาพานิช, 2519), หน้า 232.

ตารางสอน อุปกรณ์การสอน แบบเรียน ห้องสมุดโรงเรียน และการสอนต่าง ๆ

พินัส หันนาคินทร ได้แบ่งการบริหารงานด้านวิชาการออกเป็น การบริหารบุคลากร
คือ ครู การบริหารหลักสูตร ตารางสอน แบบเรียน การประเมินผลการศึกษา และการ
ปรับปรุงการเรียนการสอน¹

คานการบริหารกิจการนักศึกษา ลอยด์ เอส. วูดเบิร์น (Lloyd S. Woodburne)
ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า "การบริหารกิจการนิสิตนักศึกษานั้น เป็นกิจกรรมที่ปรากฏนอกชั้นเรียน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต (Living conditions) และกิจกรรมทางสังคม²

โรลด์ เอฟ. แคมป์เบล และคณะ (Roald F. Campbell, and Others) ให้
ความเห็นว่าการบริหารกิจการนักเรียนนั้น เป็นการให้บริการนักเรียน เพื่อให้การเรียนในชั้น
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น³

วิทยุ สาร ได้ให้ความหมายของการบริหารกิจการนักเรียนไว้ว่า "การบริหาร
กิจการนักเรียน หมายถึงการบริหารและนิเทศบรรดากิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ในส่วน
ที่ไม่เกี่ยวกับการสอนในห้องเรียน⁴

¹พินัส หันนาคินทร, หลักการบริหารโรงเรียน, หน้า 49.

²Lloyd S. Woodburne, Principles of College and University Administration, (Standford, California : Standford University Press, 1958), p. 40.

³Roald F. Campbell, and others, Introduction to Education Administration, 4th ed. (Boston : Allyn and Bacon, 1972), p. 136.

⁴วิทยุ สาร, หลักบริหารการศึกษา, หน้า 185.

แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารงานบริหารวิชาการ

แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตร วิจิตร ศรีสะอาด ใ้ข้ออธิบายถึงปรัชญาและระบบการศึกษาไว้ว่า การศึกษาในระดับปริญญาแตกต่างกับการศึกษาในระดับอื่นดังนี้คือ จะต้องประกอบด้วย

1. ความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง (Specialization) เป็นการศึกษาที่มุ่งไปสู่ความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง
 - ก. ความเชี่ยวชาญในเชิงวิชาชีพสาขาใดสาขาหนึ่ง
 - ข. ความเชี่ยวชาญในเชิงอาชีพศึกษา และในระดับมัธยมไม่อยู่ในฐานะวิชาชีพ เป็นเพียงระดับทักษะ (Skill) หรือ Occupational orientation
2. การวิจัยค้นคว้า (Research) การศึกษาในระดับปริญญาตรีมุ่งผลิตผู้สำเร็จการศึกษาให้เป็น Research consumer ที่สามารถติดตามผล อ่านผลของการวิจัยรู้อะไร และนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้
3. นักวิชาการ (Scholarship) แหล่งการศึกษาในระดับปริญญา คือการสร้างคนให้เป็นนักวิชาการ (Scholar) คือเป็นผู้รู้จริง และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้

บุญ โสภณ ไก่กล่าวไว้ว่า ผู้ที่ได้รับประสบการณ์ตรงและได้รับการยอมรับเป็นผู้ที่มีการศึกษาสูง เมื่อออกจากมหาวิทยาลัยไป ควรมีลักษณะ 6 ประการติดตัวออกไปด้วยคือ

 1. ใช้ภาษาได้ดี และมีประสิทธิภาพทั้งภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพ

1 วิจิตร ศรีสะอาด, "ปรัชญาและระบบการศึกษาในมหาวิทยาลัย", เอกสารการสัมมนาการศึกษาพยาบาลระหว่างมหาวิทยาลัย ครั้งที่ 1 เรื่องการจัดการศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี, วันที่ 23 - 30 พฤษภาคม 2518 ตึกเอื้ออนุสรณ์ สว่างคนิवास สมุทรปราการ, (อัครสำเน)

2. มีจรรยาบรรณในสังคม
3. มีรสนิยมสูงในเรื่องปกติธรรมดา และสุนทรีย์ภาพ
4. รู้จักใช้ความคิด พิจารณาเหตุผลและตัดสินใจใต้อุญคอง
5. มีความงอกงามอย่างไม่หยุดยั้ง ทั้งในทางสุขภาพ พลานามัย เขาวนปัญญา จิตใจ จรรยาบรรณและการสังคม
6. รู้จักนำหลักวิชาไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพ และดำเนินชีวิตทั่วไป¹

ในการสัมมนาการศึกษาพยาบาลระหว่างมหาวิทยาลัย ครั้งที่ 1 เรื่อง "การจัดการศึกษาพยาบาลในระดับปริญญาตรี" ผู้ร่วมสัมมนาได้ร่วมกันกำหนดคุณสมบัติของพยาบาลที่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีไว้ดังนี้

1. มีความรู้ในศาสตร์สาขาต่าง ๆ และสามารถนำมาประยุกต์ในการพยาบาลได้
2. สามารถให้การพยาบาลทั่วไปทั้งในโรงพยาบาลและชุมชน
3. สามารถนิเทศงานในความรับผิดชอบได้อย่างเหมาะสม
4. สามารถพัฒนาตนเองให้เป็นผู้นำในการพยาบาลเฉพาะด้าน
5. มีวิจรรณญาณในการเห็นปัญหา และสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้อย่างเหมาะสมและรวดเร็ว
6. มีแนวโน้มที่จะสามารถพัฒนาความเป็นผู้นำในวิชาชีพและสังคม
7. รู้เห็นคุณค่าของมนุษย์ และตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง ต่อวิชาชีพ และต่อสังคม
8. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีการติดต่อประสานงาน และให้ความร่วมมือกับผู้อื่นอย่างดี
9. สามารถติดตาม และนำผลการวิจัยมาประยุกต์ในการพยาบาล
10. สามารถให้บริการวิชาการด้านการพยาบาลต่อสังคม
11. ยึดมั่นอยู่ในจรรยา มารยาทแห่งวิชาชีพ

¹ ทัศนีย์ สาขร., หลักการบริหารการศึกษา, หน้า 252,

12. มีเจตนาคติที่ค้ำคอวิชาชีพ และส่วนรวมในการส่งเสริมสมาคมวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้า¹

เพื่อให้การจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีอยู่ในระดับมาตรฐานเดียวกัน ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐจึงได้กำหนดหลักเกณฑ์กลางเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เพื่อประโยชน์ในการรักษามาตรฐานการศึกษา และเพื่อให้การบริหารงานค่านวิชาการศึกษาเป็นไปด้วยดีต่อไป หลักเกณฑ์นี้เรียกว่า "หลักเกณฑ์มาตรฐานว่าด้วยหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2517" และให้ใช้สำหรับหลักสูตรปริญญาตรีทุกสาขาวิชา ที่มีระยะเวลาการศึกษา 8 ภาคการศึกษา ตามระบบวิภาคหรือที่มีระยะเวลาการศึกษาเทียบเท่า ซึ่งมีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. หน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ตามระบบวิภาค ให้มีจำนวนอย่างน้อย 20 หน่วยกิต และอย่างมากไม่เกิน 150 หน่วยกิต

2. เนื้อหาของหลักสูตรให้มีส่วนของวิชาพื้นฐานทั่วไป วิชาเฉพาะค่าน และวิชาเลือกที่เหมาะสม ทั้งนี้ได้กำหนดเกณฑ์ขั้นต่ำไว้ดังนี้

2.1 วิชาพื้นฐานทั่วไป ให้มีจำนวนอย่างน้อย 30 หน่วยกิต ให้ประกอบด้วยหมวดวิชาดังต่อไปนี้

สังคมศาสตร์	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต	006120
-------------	------------------------	--------

มนุษยศาสตร์	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต	
-------------	------------------------	--

ภาษา	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต	
------	------------------------	--

วิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต	(ต้องเรียนทั้งสอง
--------------------------	------------------------	-------------------

หมวดวิชา)

แต่ถ้าเรียนวิชาเอกหรือวิชาโทในหมวดวิชาใดตั้งที่กล่าวนี้ก็ให้วิชาเอกหรือโทนั้นมา

¹สมาคมพยามาต, เอกสารการสัมมนาการศึกษาระหว่างมหาวิทยาลัย ครั้งที่ 1

"เรื่องการจัดการศึกษาพยามาตระดับปริญญาตรี", วันที่ 23 - 30 พฤษภาคม 2518 คึก

เอนุสรณ์ สว่างคินิวาส สมุทรปราการ (อัครสำเนา).

ใช้แทนวิชาพื้นฐานทั่วไปในหมวดเดียวกันได้

2.2 วิชาเฉพาะทาง ประกอบด้วยวิชาเอกและวิชาแกน รวมทั้งวิชาอาชีพให้
จำนวนหน่วยกิตอย่างน้อย 48 หน่วยกิต

2.3 วิชาเลือกและ/หรือวิชาโท ให้มีจำนวนหน่วยกิตอย่างน้อย 6 หน่วยกิต¹

ในการกำหนดหลักสูตรการศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี ได้จัดสัดส่วนของหมวดวิชา
ต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. หมวดวิชาพื้นฐานทั่วไป (General Education) ประมาณ 40 %
2. หมวดวิชาความรู้ด้านวิชาชีพ (Professional Nursing) ประมาณ 60 %
ซึ่งประกอบด้วย

2.1 หมวดวิชา Nursing 34.8 % (ประมาณ)

2.2 หมวดวิชา Basic Science 12 % (โดยประมาณ)

2.3 หมวดวิชา Related Course in Nursing 13.2 %

สำหรับหมวดวิชา Nursing แบ่งออกเป็นภาคทฤษฎี 55 % ภาคปฏิบัติ 45 %
(โดยประมาณ) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบาย วิธีการเรียนการสอน ตลอดจนจำนวนครูของ
แต่ละสถาบัน²

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ, หลักเกณฑ์มาตรฐานว่าด้วยหลักสูตรการศึกษาระดับ
ปริญญาตรี พ.ศ. 2517, (อัคราเนา).

²สมาคมพยาบาล, เอกสารการสัมมนาการศึกษาพยาบาลระหว่างมหาวิทยาลัย ครั้งที่ 1,
"เรื่องการจัดการศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี", วันที่ 23 - 30 พฤษภาคม 2518 ตึกเอื้ออนุสรณ
สว่างคนิवास สมุทรปราการ (อัคราเนา)

ก้านการเรียนการสอน สายหยุด นิยมวิภาต ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเลือก
 ประสภการณเพื่อการศีกษาให้นักศีกษาพยามาว่า ประสภการณทางคานปฏิบัติเป็นลิ่งสำคัญในการ
 ศีกษาวิชาการพยามาและลิ่งที่เป็นปัญหาลในการศีกษาวิชาศีกษาพยามาลในปัจจุบัน คือกการให้นักศีกษา
 พยามาได้มีประสภการณทางคานปฏิบัติอย่างพอเพียง การรู้จักวิธีการพยามาผู้บวยอย่างเคียวยอม
 ไม่เพียงพอ พยามาจำเป็นตองรู้จักวางแผน วิธีแก้ปัญห การนำความรู้ไปใช้ในการพยามาและ
 คุแลนุอื่นใดอีกควย ซึ่งไม่สามารถฝีกฝนกันได้ง่าย ๆ เพราะการที่หาโอกาสฝีกงาน เพื่อประสภ
 การณทางคานปฏิบัตินี้มีขอบเขตจำกัด ดังนั้นการเลือกประสภการณเพื่อการศีกษาให้ไคผลคิจึง เป็น
 ลิ่งจำเป็นยึ่ง โดยมีหลักการเลือกประสภการณเพื่อการศีกษาคังนี้

1. ประสภการณทางภาคปฏิบัติจะตองมีความสัมพันธ์กับประสภการณในห้อง เรียน
2. ควรเลือกประสภการณที่จะเป็นประโยชน์ต่อวัตถุประสงค์ประสงค์ของลิ่งหรือมากกว่า
3. เปิดโอกาสให้หาประสภการณใหม่ ๆ จากประสภการณที่นานมา
4. ยอมรับสภาพความแตกต่างของแต่ละบุคคล

และ สายหยุด นิยมวิภาต ยังได้กำหนดหลักการจกประสภการณเพื่อการศีกษาไว้ว่า

1. จกัให้มีการต่อเนื่อง
2. จกัให้มีอันดับ
3. จกัให้รวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเคียวกันได้

ภิญโญ สารธ ได้เสนอความเห็นว่าการสอนของอาจารย์มหาวิทยาลัยควรจะมีหลักการ
 ที่ว่า ไม่ว่าการสอนวิชาใด มีเรื่องที่จะสอนอยู่ 4 เรื่อง คือก

1. สอนเนื้อหาความรู้ของวิชานั้น ๆ และคำศัพท์เฉพาะวิชานั้น ๆ เพื่อประโยชน์ใน
 การที่นิสิตนักศีกษาจะไคมีความเข้าใจ เพื่อไปค่นควาเพิ่มเติมควยตนเอง

¹สายหยุด นิยมวิภาต, *การเลือกประสภการณเพื่อการศีกษาให้นักศีกษาพยามา*
เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง *หลักสูตรการเรียนการสอน*, วันที่ 8 - 13
 พฤศจิกายน 2519 ณ วิทยาลัยพยามาลกรุงเทพ. (อค์สำเนา)

2. สอนให้เด็กนักเรียนรู้จักสรุปให้เกิดความกระจ่างชัดและจับหลักการได้
3. แนะนำชี้ช่องให้นักศึกษา มองเห็นดูทางที่จะไปคนควาวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่สอนได้โดยบอกวิธีคนควาให้ แนะนำแหล่งที่ควรคนควาไว้วางใจ
4. ในการสอน อาจารย์มหาวิทยาลัยพยายามสร้างทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่กำลังสอนให้เกิดขึ้นแก่นักศึกษา เพื่อให้เด็กนักเรียนมีความรักต่อวิชานั้น ๆ และเกิดความอยากรู้และอยากเห็นเพิ่มเติม¹

เอมมี ฟรานซิส บราวน์ (Amy Frances Brown) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการสอนทางคลินิกไว้ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมการสอนในห้องเรียนให้มีความสัมพันธ์กับสภาพที่แท้จริง
 2. เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้รู้จักใช้หลักการต่าง ๆ ทางด้านวิทยาศาสตร์ อันเป็นพื้นฐานของการพยาบาลเฉพาะใ้ถูกต้อง
 3. เพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าใจความแตกต่างของแต่ละบุคคลได้อย่างแท้จริงได้เห็นความยากง่ายและความแตกต่างของผู้ป่วยแต่ละกรณี จะได้รับวิธีการพยาบาลใ้ถูกต้องโดยยึดหลักการขั้นพื้นฐาน
 4. เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาได้รู้จักพัฒนาตนเอง²
- สิ่งที่ควรนำมาพิจารณาเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วยคือ การเลือกแบบเรียนและบริการด้านวิชาการที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษา พันธ หันนาคินท์ ได้เสนอหลักการเลือกแบบเรียนหรือหนังสือไว้ดังนี้
1. หนังสือนั้นเหมาะสมกับจุดประสงค์ของโรงเรียนเป็นส่วนรวม และเหมาะสมกับ

¹ วิทยุ สาร, หลักการบริหารการศึกษา, หน้า 253.

² Amy Frances Brown, Curriculum Development, (Philadelphia : J.B. Saunders Co., 1960), p. 380.

จุดประสงค์ของวิชานี้โดยเฉพาะหรือไม่

2. ความแน่นอนถูกต้องของเนื้อหา หนังสือ
3. ลักษณะการอธิบายเนื้อหาวิชา สูงเกินไปสำหรับเด็กหรือไม่
4. การจัดเรียงเนื้อหาวิชาเหมาะสมกับผู้เรียนหรือไม่
5. ครูจะใช้ประโยชน์จากหนังสือนี้ในการสอนได้เพียงไร
6. มีเครื่องช่วยในการค้นคว้าสำหรับนักเรียน
7. ลักษณะภายนอกของหนังสือ¹

และได้กำหนดคุณลักษณะของห้องสมุดโรงเรียนไว้ดังนี้

1. มีเจ้าหน้าที่ห้องสมุดที่ได้รับการฝึกหัดอบรมวิชาบรรณารักษศาสตร์อยู่ประจำหรืออย่างน้อยที่สุดก็มีความรู้ในหน้าที่บรรณารักษ
2. มีหนังสืออุเทศ (Reference books) เพียงพอแก่ความต้องการของนักเรียน

ในระคับนี้ ๆ

3. มีระเบียบการจัดระบบหนังสือ
4. มีโต๊ะสำหรับอ่านและเขียนพอเพียงแก่จำนวนนักเรียนที่โต๊ะของสมุด
5. ควรมีการเก็บสถิติของจำนวนนักเรียนที่โต๊ะของสมุด
6. มีเครื่องมือช่วยงานบรรณารักษ
7. ระบบสำหรับการยืมหนังสือควรจะเป็นไป ในทางให้ความสะดวกแก่นักเรียนที่จะยืม มีเครื่องมือกระตุ้นให้นักเรียนอยากอ่านหนังสือ
8. มีที่สำหรับอ่านหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ

ในปัจจุบันห้องสมุดของโรงเรียน นอกจากจะบริการนักเรียนในคานหนังสือแล้ว ยังให้บริการในคานโสตทัศนวัสดุ เช่น แผนที่ ลูกโลก ภาพนิ่ง และเครื่องฉายภาพยนตร์อีกด้วย ในบางโรงเรียนจัดให้มีห้องเล็ก ๆ ที่ให้นักเรียนเข้าไปสนทนาแลกเปลี่ยนความรู้กันได้

¹พนัส หันนาคินทร, หลักการบริหารโรงเรียน, หน้า 127.

(Conference room) โดยไม่รบกวนผู้ที่กำลังอ่านหนังสือ¹

ในประการสุดท้ายของบริหารงานด้านวิชาการซึ่งจะขาดเสียมิได้ คือการจัดและประเมินผลการศึกษาของนักศึกษา อนันต์ ศรีโสภา กล่าวว่า การวัดผลการศึกษาจะเป็นเครื่องมืออันหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพในระดับการศึกษาต่าง ๆ กัน เพราะผลจากการวัดผลจะเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจของครูและนักการศึกษา เพื่อใช้ปรับปรุงวิธีการสอน การแนะแนว การประเมินผลหลักสูตรแบบเรียน การใช้อุปกรณ์การสอน ตลอดจนการจัดระบบบริหารของโรงเรียน และการวัดและประเมินผลนั้นเราไม่ใ้ควัดหรือประเมินผลส่วนต่าง ๆ ของตัวบุคคลหรือตัวนักเรียน แต่เราวัดและประเมินผลเกี่ยวกับความรู้ ความสามารถ ความสนใจ ทักษะ ทักษะ ตลอดจนทักษะของนักเรียน²

แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารงานด้านบริหารกิจการนักศึกษา

การบริหารงานด้านกิจการนักศึกษา หมายถึงการบริหารและนิเทศบรรณการกิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการสอนในห้องเรียน เอกเวิร์ค อี. แฮนสัน (Edward E. Hanson) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาโครงสร้างของภารกิจกิจการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยอเมริกาที่มีนักศึกษามากกว่า 5,000 คน พบว่าเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของประชาชนฝ่ายกิจการนักศึกษาคือ

1. การคัดเลือกและการรับนักศึกษา (selection and Admision)
2. การปฐมนิเทศ (Orientation)
3. การทำงานเพื่อหารายได้พิเศษ (Part-time Employment)
4. บริการให้คำปรึกษา (Counseling)
5. กิจกรรมสังคม (Social Activities)

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 141.

² อนันต์ ศรีโสภา, การวัดและการประเมินผลการศึกษา, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2520), หน้า 1 - 3.

6. การทดสอบ (Testing)
7. สุขภาพอนามัย (Physical Health Program)
8. บริการหอพัก (Housing)
9. พุนการศึกษา (Loans)
10. กิจกรรมสันทนาการ (Recreational Activities)
11. วินัยนักศึกษา (Student Discipline)
12. บริการอาหาร (Food Services)
13. การทำระเบียบสะสม (Commulative Personnel Records)¹

โนเวรา เรมีเคียส (Noevera Remedios) ได้ทำการวิจัยพบว่ามหาวิทยาลัยจัด
บริการกิจการนักศึกษาในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. บริการให้คำปรึกษาก่อนการเข้าเรียน (A program of pre-colleges
counseling)
2. การปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ (Orientation of Freshmen)
3. บริการให้คำปรึกษาหารือในระหว่างศึกษา (Counseling Services)
4. บริการซ่อมเสริม (Remedial Services)
5. บริการสุขภาพ (Health Services)
6. บริการหอพักและอาหาร (Housing and Food Services)
7. การจัดกิจกรรมนักศึกษา (Student Activities)

¹Edward E. Hanson, "A Study of The Structural Organization of Student Personnel Service in Certain State Colleges and University", Thesis Abstract Series, (School of Education, Indiana University, No.5, 1954), pp. 213.

8. บริการช่วยเหลือด้านการเงินและหางานให้ทำ (Financial Assistance and Placement)

9. กิจกรรมทางศาสนา (Religious Activities)

10. วินัยนักศึกษา (Student Discipline)

11. การเก็บหลักฐานประวัตินักศึกษา (Personnel Records)

12. การวิจัยและการประเมินผล (Research and Evaluation)¹

ในเรื่องของโครงสร้างการจัดกิจการนักศึกษา อัลวิน เรย์ แอ็ดวูด (Alvin Ray Atwood) ได้ทำการวิจัยการบริหารกิจการนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยนาซาเรเน (Colleges of The Church of The Nazarene) ปี 1970 เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ คือ

1. การคัดเลือกและสรรหานักศึกษา (Recruitment)

2. การรับนักศึกษา (Admissions)

3. การปฐมนิเทศ (Orientations)

4. การลงทะเบียน (Registration)

5. การให้คำปรึกษา (Counseling)

6. การสอนซ่อมเสริม (Remedial)

7. การบริการหอพัก (Housing)

8. การช่วยเหลือด้านการเงิน (Financial Aid)

9. กิจกรรมทางศาสนา (Religious Activities)

10. สภานักศึกษา (Student Government)

11. การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร (Extra - curricular activities)

¹Noevera Remedios, "A Proposal For A Student Personnel Program For The Philippine Women's University", Thesis Abstract Series, (School of Education, Indiana University, (No. 6, 1955), pp. 148.

12. บริการสุขภาพ (Health Services)
13. การทดสอบ (Testing)
14. การบริการค่านอาหาร (Food Services)
15. การนิเทศการศึกษา (Supervising)¹

คาร์เตอร์ วี. กูด (Cartor V. Good) ได้ให้นิยามว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร คือโครงการและการจัดดำเนินงานซึ่งนักเรียนนักศึกษา หรือสถานศึกษาจัดทำขึ้นโดยมีความมุ่งหมาย เพื่อสร้างความสนุกสนาน เพิ่มพูนความรู้ให้โอกาสแสดงความสนใจ ความสามารถ ไม่มีทำให้หน่วยกิต ต้องจัดทำค่านการเงินมาค่านเงินการเอง แต่อยู่ภายใต้การควบคุมของสถาบันการศึกษา² และ นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์ เสนอแนะถึงจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไว้ดังนี้

1. เพื่อส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตย และมีความเป็นพลเมืองดีของชาติ
2. เพื่อให้ได้กรูจักนำตนเองและบังคับตนเอง
3. เพื่อให้มีความร่วมมืออันดีซึ่งกันและกัน
4. เพื่อให้นักเรียนค้นพบความถนัด ความสามารถพิเศษ ความสนใจของตนเอง

ไต่ฝึกลงและพัฒนาความสามารถนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้นไปด้วย

5. เพื่อก่อให้เกิดวินัยที่ดี ส่งเสริมให้นักเรียนเคารพกฎข้อบังคับต่าง ๆ ในสังคม ที่ตนอยู่และวางตนได้ดีในสังคม

¹Alvin Ray Atwood, "A Study of Student Personnel Service Available in Colleges of The Church of Nazarene in The United States With Certain Recommendations For Improvement", Dissertation Abstracts, 34(January 1973); pp. 4402 - A.

²Cartor V. Good, Dictionary of Education, (New York : McGraw-Hill Book Co., 1970), p. 2.

6. เพื่อให้นักเรียนมีความสามัคคีในหมู่คณะ รักโรงเรียน ห่วงใยในเกียรติของโรงเรียน และมีขวัญดี

7. เป็นการส่งเสริมพัฒนาการด้านบุคลิกภาพ มีความรับผิดชอบ รู้จักเคารพบุคคลอื่น

8. เป็นการส่งเสริมทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะในการเป็นผู้นำ การทำงาน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และเกิดความสนุกสนานที่ทำงานที่ตนเองสนใจ

9. เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน

10. ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรให้ดียิ่งขึ้น

11. ช่วยให้นักเรียนได้ใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ และมีประสิทธิภาพ¹

โรเจอร์ เดวิส ฮาโรลด์ (Roger Davis Harrol) ชี้ให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมควรคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. การจัดกิจกรรมมี วัตถุประสงค์ศึกษาปัจจุบันนี้เพื่อปลูกฝังและพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาในทุก ๆ ด้านได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และค่านิยม

2. หลักการควบคุมกิจกรรม ต้องมุ่งให้ส่งเสริมวัตถุประสงค์ของสถาบัน

3. นโยบายการควบคุมและการตัดสินใจของสถาบัน ขึ้นอยู่กับเหตุผลด้านศีลธรรมและภูมิหลังทางการศึกษาไม่ควรใช้อำนาจ

4. นักศึกษามีความแตกต่างกันในด้านบุคลิกภาพ ฉะนั้นการควบคุมกิจกรรม ควรกำหนดขอบเขตไว้อย่างกว้าง ๆ สามารถยืดหยุ่นได้

¹ นพพงษ์ บุญจิตราภุศล, "กิจกรรมนักเรียน" (Student Activity Program)

เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา Student Activity Program, แผนกวิชาบริหาร ฯ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2517, หน้า 7 - 8 (อัครสำเนา)

5. การร่วมกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรของนักศึกษา เป็นเพียงบทบาทหนึ่งเท่านั้นใน
ฐานะนักศึกษามีความสัมพันธ์กับสถาบันโดยตรง การควบคุมจึงต้องคำนึงถึงว่า นักศึกษาต้องมีความ
รับผิดชอบต่อสถาบันด้วย¹

กิจกรรมนักศึกษาที่จัดขึ้นมีประโยชน์ต่อสังคม เวิน ซี. กิลเบอर्ट (Wren C.
Gillbert) กล่าวว่า

1. กิจกรรมนักศึกษาและบริการให้ความรู้ทั้งหลาย ต้องจัดควบคู่กันไปกับการให้
ความรู้ทางค่านี้อะหาวิชา แต่ในบางครั้งมีความซ้ำซ้อนกันบ้าง
2. สถานศึกษามีหน้าที่พัฒนานักศึกษาให้เจริญควบคู่ไปกับความเจริญของสังคม เพราะ
สังคมที่เปลี่ยนแปลงจะกระทบต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา
3. กิจกรรมนักศึกษาต้องพัฒนาและสนองตอบความต้องการของนักศึกษาอย่างแท้จริง
4. การจัดกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือนักศึกษาเพียงคนเดียว กับช่วยเหลือกลุ่มนักศึกษา
มีความสำคัญเท่าเทียมกัน

5. การจัดกิจกรรมนักศึกษาที่เหมาะสมและถูกต้อง จะต้องส่งเสริมความรู้ทาง
เนื้อหาวิชาได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น²

ดูลาต ก เอส. อาร์บัคเคลิด (Dulald S. Arbuckle) ใ้จำแนกการจัดกิจกรรม
เสริมหลักสูตรในระดับอุดมศึกษาได้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. กรีฑา (Athletics)

¹Roger Davis Harrol, "The Control of Student Extra- Curricular
Life American Higher Education", Dissertation Abstracts, 27 (February
1967), pp. 2782 - A.

²Wren C. Gillbert, Student Personnel Work in Colleges,
(New York : The Roneld press Co., 1951), p. 4.

2. กิจกรรมเฉพาะนักศึกษาชาย นักศึกษาหญิง

3. กิจกรรมเสริมหลักสูตร ประเภทชุมนุมต่าง ๆ (Clubs) กิจกรรมประเภท

นี้จัดขึ้นเพราะความสนใจของนักศึกษา เช่น

3.1 ชุมนุมนศาสนา

3.2 ชุมนุมนทางคานวิชาการ

3.3 ชุมนุมนละคอน

3.4 ชุมนุมนหนังสือพิมพ์

3.5 ชุมนุมนปาฐกถาและโต้วาที

3.6 ชุมนุมนการเมือง¹

นพพงษ์ บุญจิตราภุคย์ ได้แยกประเภทกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นไว้ในประเทศไทย

มีดังนี้

1. การปกครองหรือการบริหาร เช่น สภานักเรียน กรรมการนักเรียน

2. การบำเพ็ญประโยชน์ เช่น กลุ่มอาสาสมัครทำงานในท้องสมุค กลุ่มรณรงค์

เพื่อรักษาความสะอาด

3. ศาสนาและสังคมสงเคราะห์ เช่น อนุชาชาติ ชุมนุมนยุวพุทธ ชุมนุมนบำเพ็ญ

ประโยชน์

4. การฝึกเข้าสมาคม เช่น การจัดรับรองแขก ชุมนุมนวัฒนธรรมนานาชาติ

ชุมนุมนวัฒนธรรมไทย

5. การประชุม เช่น นักเรียนจับบรรยายหรืออภิปรายกันเอง เชิญบุคคลภายใน

นอกมาบรรยายหรือปาฐกถา

¹Dulald S. Arbuckle, "Student Personnel Service in Higher

Education, (New York : McGraw-Hill Book Co., 1968), pp. 250 - 258.

6. การวิ่งเริง หรือเล่นนากการ เช่น ชุมนุมละคอน ชุมนุมดนตรี

7. กิจกรรมเบ็ดเตล็ดจักขึ้นความสนใจของนักเรียน เช่น ชุมนุมสะสมแสกมป์
 ชุมนุมถ่ายรูป ฯลฯ¹

บริการกิจกรรมนักศึกษาที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งคือ บริการคานหอพัก นักศึกษาพยาบาล
 ส่วนใหญ่ใช้บริการหอพักของวิทยาลัยทั้งสิ้น ในต่างประเทศได้สังเกตเห็นความสำคัญของหอพักมานาน
 แล้ว เพราะนิสิตทั่ว ๆ ไปใช้ชีวิตอยู่ในห้องเรียนมาประมาณสัปดาห์ละ 16 - 20 ชั่วโมง เวลา
 ที่เหลือส่วนมากใช้ในสถานที่พักอาศัย แต่ตลอดเวลาเขายังเรียนอยู่เสมอ เรียนรู้อะไรทุกอย่างที่
 อยู่รอบตัวเขา ฉะนั้นการเรียนจะเป็นประโยชน์หรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อม
 ทั้งหลายนั้นหอพักรวมเอาไว้ทั้งสิ้น แต่การบริการคานหอพักจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่ที่ความเอาใจใส่และ
 สนใจของผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง โดยมุ่งบริการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการ
 จัดหอพักเป็นสิ่งที่จำเป็น ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์นี้ The Kansas State College ได้
 กำหนดจุดมุ่งหมายที่แสดงถึงความสำคัญของหอพักไว้ดังนี้

1. เพื่อช่วยเสริมสร้างพลเมืองที่รู้จักมีความรับผิดชอบในการปกครอง โดยอาศัย
 การเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้จากการอยู่ร่วมกัน
2. เพื่อเสริมสร้างให้มีพัฒนาทางการริเริ่ม รู้จักนำตนเอง
3. เพื่อเสริมสร้างให้มีความสามารถทางสังคม โดยอาศัยทักษะที่ได้จากการปฏิบัติ
 ทางสังคม

4. ให้บรรยากาศที่ช่วยคานการศึกษา
5. เพื่อเป็นการจัดหาที่อยู่อาศัยที่สะดวก สบาย ถูกสุขลักษณะ อาหารดี และมีที่
 พักผ่อน หย่อนใจเพียงพอ²

¹พพงษ์ บุญจิตราคุลย์, กิจกรรมนักเรียน, หน้า 7 - 8.

²Marrice D. Woolf, and Jeanne S. Woolf, The Student Personnel Program, (New York : McGraw-Hill Book Co., 1953), p. 124.

รัตน ประเสริฐกุล ได้ทำการสำรวจสวัสดิการของหอพักสตรีที่กระทรวงศึกษาธิการ
ได้รับขึ้นทะเบียนไว้แล้วในพระนครธนบุรี และได้กำหนดลักษณะที่ดีของหอพักต้องประกอบด้วย

ขนาดของอาคาร หอพักที่ดีควรจะต้องตั้งอยู่ในที่เอกเทศ รั้วรอบขอบชิด มี
บริเวณกว้างขวางพอสมควร มีสนามหญ้าและที่สำหรับนั่ง ตัวอาคารหันหน้าไปทางไหนต้องคำนึง
ถึงทิศทางลม และทางแดดด้วย

ห้องนอน ห้องนอนที่บรรจุ 20 คนขึ้นไป ต้องจัดเป็นอย่างดี การจัดเป็นห้อง
เล็ก ๆ คนเดียวหรือคู่ก็ได้ยิ่งดี ภายในห้องมีเตียง ที่นอน ตู้ โต๊ะ เก้าอี้ ไฟฟ้า ตู้กระจก
ไม้กวาด เตียงนอนควรจะแยกกัน

ห้องทำงาน ควรจัดเฉพาะไว้ห้องหนึ่งที่สงบ มีโต๊ะเก้าอี้ครบชุด แสงสว่างเพียงพอ
พอ อากาศถ่ายเทเข้าใกล้สะดวก ถ้าทำใดควรจะมีมุมลวด

ห้องรับแขก ควรอยู่คานหน้าอาคาร เข้า-ออกมองเห็นได้สะดวก ภายในห้องมี
ชุดรับแขก จักรี่สำหรับดูมาเยี่ยมเยียน และควรมีหนังสือพิมพ์หรือวารสารไว้ควยนอกจากนี้ต้องมี
ห้องน้ำ ห้องส้วม และห้องอาหารว่างอย่างเพียงพอ

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาล ได้มีผู้ทำการ
วิจัยไว้และได้นำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ การศึกษาของ จันทรเพ็ญ สิรินาม
เรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับการบริหาร ของวิทยาลัยพยาบาลสภาการศึกษา
โดยใช้ประชากรที่เป็นนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 จำนวน 240 คน

¹รัตน ประเสริฐกุล, *การสำรวจสวัสดิการของหอพักสตรีที่กระทรวงศึกษาธิการ
ได้รับขึ้นทะเบียนไว้แล้วในพระนครและธนบุรี*, (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2504).

รวบรวมข้อมูลโดยการให้แบบสอบถามอัตราส่วนมีค่า (Rating Scale) จำนวน 75 ข้อ แบ่งออกเป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านวิชาการ และงานกิจการนักศึกษา ผลปรากฏว่า

1. ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาลด้านวิชาการและกิจการนักศึกษาทั้ง 4 ระดับ มีความแตกต่างกัน และนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นในเชิงนิมิตสูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 3 และ 4 ซึ่งไม่สนองสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาพยาบาลในระดับสูง มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาลเป็นไปในทางนิมิตมากกว่านักศึกษาพยาบาลที่เรียนอยู่ในชั้นรอง ๆ ลงมา
2. ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อการบริหารงานวิทยาลัยพยาบาลทางด้านวิชาการทั้ง 4 ระดับ มีความแตกต่างกัน ซึ่งสนองสมมติฐานที่ว่านักศึกษาพยาบาลในแต่ละชั้นมีความคิดเห็นแตกต่างกันในการบริหารงานทางวิชาการและกิจการนักศึกษา และเมื่อเปรียบเทียบกันพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 มีความคิดเห็นในเชิงนิมิตสูงกว่าชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 ซึ่งไม่สนองสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักศึกษาพยาบาลในระดับชั้นสูงมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาลเป็นไปในทางนิมิตมากกว่า นักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นรอง ๆ ลงมา
3. ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อการบริหารงานทางฝ่ายกิจกรรมนักศึกษาทั้ง 4 ระดับมีความแตกต่างกัน ซึ่งสนองสมมติฐาน และเมื่อเปรียบเทียบกันพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มีความคิดเห็นในเชิงนิมิตสูงกว่านักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2 และ 3 ซึ่งสนองสมมติฐานที่ว่า นักศึกษาพยาบาลในระดับชั้นสูงมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาลเป็นไปในทางนิมิตมากกว่านักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นรอง ๆ ลงมา

¹ จันทรเพ็ญ สิรินาม, *ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับการบริหารงานวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย*, (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

ส่วนการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาลโดยตรงไม่มี แต่มี การศึกษาในบางเรื่อง ที่เกี่ยวกับการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาล พอจะนำมาประมวลกันเป็น แนวทางใบบางได้แก่ การศึกษาของ พนอนิซ คิวะศิริยานนท์ ใ้ทำการศึกษาความคิดเห็นของ นักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับลักษณะครูพยาบาลประจำศึก โดยใ้ประชากรที่เป็นนักศึกษาพยาบาลใน แต่ละระดับชั้น รวม 200 คน ใ้แบบสอบถามอัตราส่วนประเมินค่า และแบ่งออกเป็น การ สอดถามเกี่ยวกับคุณสมบัติของครูพยาบาลใน ด้านลักษณะทั่ว ๆ ไป ด้านการสอน และด้านความ สัมพันธ์ระหว่างครูและนักศึกษาพยาบาล ผลปรากฏว่า

1. นักศึกษาพยาบาลต้องการครูที่มีวุฒิระหว่าง 24 - 29 ปี
2. ด้านคุณวุฒิ นักศึกษาพยาบาลต้องการครูที่มีวุฒิปริญญาโท
3. นักศึกษาพยาบาลต้องการใ้ครูแข็งแรงกายควยเครื่องแบบพยาบาล
4. ด้านการสอน นักศึกษาพยาบาลต้องการใ้ครูเข้าชั้นและเลิกตรงเวลา และ ต้องการใ้ครูมีประสบการณ์เป็นพิเศษเฉพาะสาขาที่ตนสอน
5. ในการสอน ต้องการใ้ครูมีความยุติธรรมในการใ้คะแนนและลงโทษ
6. ต้องการครูที่ชวนชววยหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ
7. บุคลิกด้านอารมณ์ ต้องการครูที่มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ใ้ดี
8. ด้านการใ้ความช่วยเหลือแนะนำ ต้องการครูที่ช่วยเหลือนักศึกษาพยาบาล ทันทีเมื่อมีปัญหา มีใ้คอยจับผิด
9. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาพยาบาล ต้องการครูพยาบาลที่ใ้ ก้าวลึงใจนักศึกษาพยาบาลสม่ำเสมอ¹

¹พนอนิซ คิวะศิริยานนท์, *ความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับลักษณะครู พยาบาลประจำศึก โรงเรียนพยาบาลนครินทร์ ภาคใ้๓*, (วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์บัณฑิต คณะคุรุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

ต่อมาในปี พ.ศ. 2516 สุวรรณ วัฒนบุญ ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับ ลักษณะครูพยาบาล โรงเรียนพยาบาลพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก โดยใช้ประชากรที่เป็น นักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ 206 คน ใช้แบบสอบถามเป็นแบบอัตราส่วน¹ ให้ค่าทั้งสิ้น 80 ข้อ¹ และต่อมาในปี พ.ศ. 2517 นรา วงษ์วี ก็ได้ทำการศึกษาลักษณะครูพยาบาลที่ดี ในความคิด เห็นของ นักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี โดยใช้ตัวอย่างประชากรที่เป็น นักศึกษาพยาบาลในระดับชั้นต่าง ๆ 162 คน รวบรวมข้อมูลโดยการใช่แบบสอบถามคำถามการสน บุกคลิกส่วนตัว และความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาพยาบาล² การศึกษาของทั้ง 2 คน เป็น ไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งสรุปผลการศึกษาของทั้ง 2 คน ไว้ดังนี้

1. คำถามการสอน พบว่า นักศึกษาพยาบาลต้องการครูที่มีความรู้ในเนื้อหาวิชา ที่สอนอย่างแท้จริง ทำเนื้อหาการสอนให้น่าสนใจ และสามารถรู้จักกรรมวิธีการสอน สามารถ ถ่ายทอดความรู้ได้อย่างชัดเจนเข้าใจง่าย
2. ในด้านการประเมินผล ต้องการให้ครูมีความยุติธรรม ในการให้คะแนนและ สามารถชี้แจงข้อบกพร่องเกี่ยวกับผลการเรียนได้
3. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักศึกษาพยาบาล และการช่วยเหลือแนะนำ ต้องการครูที่เห็นอกเห็นใจ และจริงใจกับนักเรียน ยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ครูที่ส่งเสริม ให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และครูที่เข้าใจความต้องการของนักศึกษาพยาบาล

¹สุวรรณ วัฒนบุญ, "ความคิดเห็นของนักเรียนพยาบาลเกี่ยวกับลักษณะครูพยาบาล โรงเรียนพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก", (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

²นรา วงษ์วี, "ลักษณะของครูพยาบาลที่ดีในความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี", (วิทยานิพนธ์, ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

4. กำนมุกตลิกลักษณะส่วนตัว นักศึกษาพยาบาลต้องการครูที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความสามารถควบคุมอารมณ์ และต้องการครูที่มีความซื่อสัตย์ ส่วนการแต่งกายต้องการให้ครูแต่งกายด้วยเครื่องแบบพยาบาล

5. กำนวัยวุฒิและคุณวุฒิ นักศึกษาพยาบาลต้องการครูที่มีอายุอยู่ระหว่าง 25 - 30 ปี และต้องการครูที่มีวุฒิปริญญาโทและปริญญาเอก

นอกจากการศึกษาถึงความต้องการของนักศึกษาพยาบาลเกี่ยวกับลักษณะของครูพยาบาล ซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนแล้ว ได้มีผู้ศึกษาถึงความต้องการความช่วยเหลือที่นักเรียนพยาบาลต้องการจากวิทยาลัย โดย มุกดา เขิญสุขเกษม ได้สำรวจความช่วยเหลือที่นักเรียนพยาบาลอุบลราชธานี ต้องการจากโรงเรียน โดยมีจุดประสงค์ต้องการทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ที่นักเรียนต้องการให้แก้ไข จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนไม่มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ แต่พบปัญหาทางด้านการเรียนภาคทฤษฎี นักเรียนมีความเห็นว่าครูสอนเร็วเกินไปตามไม่ทัน และมีหนังสือกล่าวทางด้านวิชาการศึกษาทั่วไปน้อย ส่วนการเรียนภาคปฏิบัตินักเรียนมีปัญหว่า การเรียนทางทฤษฎีไม่ตรงกับภาคปฏิบัติ และรู้สึกว่าได้รับผิดชอบจำนวนผู้ช่วยมากเกินไป ส่วนด้านที่พักและสวัสดิการ นักเรียนมีความเห็นว่า กฎระเบียบของโรงเรียนเข้มงวดเกินไป และนักเรียนต้องการห้องพักสำหรับ เวิร์ค¹

และในปีเดียวกันนี้ กุลยา บุญะรังสรรค์ ได้ทำการสำรวจความช่วยเหลือที่นักเรียนพยาบาล โรงพยาบาลหญิงต้องการจากโรงเรียน ซึ่งปรากฏว่า ปัญหาความต้องการความช่วยเหลือของนักเรียนพยาบาลพบดังนี้

1. ด้านการเรียนภาคทฤษฎี ต้องการให้ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการเรียนวิชาที่ยากบางวิชา และต้องการให้จัดทัศนศึกษานอกสถานที่ เพื่อเสริมความรู้รอบตัว และประสบการณ์

¹มุกดา เขิญสุขเกษม, "การสำรวจความช่วยเหลือที่นักเรียนพยาบาลอุบลราชธานี ต้องการจากโรงเรียน", (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515)。

ที่นอกเหนือจากการดูงานตามโรงพยาบาลต่าง ๆ

2. ด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ต้องการให้มีระบบการเรียนและการปฏิบัติงานที่ทำให้นักเรียนสามารถให้การพยาบาลผู้ป่วยโรคเดียวกัน ต้องการให้มีเครื่องมือ เครื่องใช้ในการพยาบาลให้พอเพียง และต้องการครูที่รับฟังความคิดเห็นของนักเรียนและบุคลากร

3. ด้านหอพักและสวัสดิการนักเรียน

3.1 ต้องการให้ปรับปรุงหอพักให้มีบรรยากาศในการศึกษาและการพักผ่อน

3.2 ต้องการให้มีการจัดโทรทัศน์สำหรับนักเรียนใช้ติดต่อกันเมื่อมีธุระจำเป็น

3.3 ต้องการให้จัดและให้โอกาสนักเรียนในการจัดกิจกรรมบันเทิง พบปะ

สังสรรค์กับโรงเรียนอื่น

3.4 ต้องการให้ทางโรงเรียนปรับปรุงเรื่องอาหารให้ดีขึ้น

3.5 ต้องการให้ลดความเกรงครึกของกฎระเบียบในการพบญาติ ซึ่งมีมากเกินไปเหมือนกับว่า นักเรียนถูกกักกัน

4. ด้านส่วนตัวและครอบครัว นักเรียนต้องการให้มีครูที่ปรึกษา และต้องการให้

สิทธินักเรียนในการรับผิดชอบตัวเอง¹

เอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องเรื่องนี้ในต่างประเทศ พบว่าการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงาน ได้มีผู้ศึกษาไว้พอนำมาเป็นแนวความคิดได้ดังเช่น

เฮช. อี. มิตเชลล์ (H. E. Mitchell) และคณะ ได้ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาของนักศึกษาพยาบาลในระหว่าง 3 ปีของการเรียน เพื่อเป็นการประเมินผลการบริหารงานและให้บริการแก่นักศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์จะศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการพัฒนาการทั้งในด้านบวกและด้านลบของนักศึกษาพยาบาล ผลของการวิจัยพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ

¹ กุลยา บุญยะรังสรรค์, "การสำรวจความช่วยเหลือที่นักเรียนพยาบาลโรงพยาบาลหญิงต้องการจากโรงเรียน", (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515).

ทางสถิติของ นักศึกษาพยาบาลในแต่ละปี และปัญหาส่วนใหญ่มักเกี่ยวกับสุขภาพของนักศึกษา ซึ่งมักจะเป็นอุปสรรคของการเรียน ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าทุกโรงเรียนควรมีการวิเคราะห์ปัญหาของนักศึกษาพยาบาลแต่ละปี เพื่อจะไ้ทราบถึงความต้องการและความนึกหวังต่าง ๆ ของนักศึกษาพยาบาล เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงงานของโรงเรียนทั้งในด้านการและในด้านการบริการที่ให้แก่ศึกษา¹

โลน เดล ครีเกอร์ (Leon Dale Kroeker) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการรับรู้ในเป้าหมายของสถาบันและหน้าที่ของสถาบันในระดับอุดมศึกษาชั้นสูง 4 ปี ระหว่างคณาจารย์ นักศึกษาและผู้บริหาร โดยการให้บุคคลทั้ง 3 ประเภทตอบแบบสอบถามซึ่งครอบคลุมเป้าหมาย 20 ประการ และหน้าที่ 20 ประการของมหาวิทยาลัยโอคลาโฮมา (Oklahoma) ผลของการวิเคราะห์ห้ผลพบว่า คณาจารย์ นักศึกษา และผู้บริหารมองเห็นความสำคัญของเป้าหมาย และหน้าที่ของสถาบันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คณาจารย์และผู้บริหารมีแนวโน้มที่จะเห็นพ้องต้องกัน ในการรับรู้ของเป้าหมายและหน้าที่ แต่สำหรับนักศึกษานั้นมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปมาก และเมื่อวิเคราะห์ถึงความเหมาะสมพบว่าเป้าหมายและหน้าที่ของสถาบันนั้นมีความสัมพันธ์กันในทางนิทาน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหน้าที่ของสถาบันนั้นต้องสอดคล้องกับเป้าหมายของสถาบันด้วย²

¹H. E. Mitchell, I. M. Ada Mutch, and P. H. Wound, "Nursing Student Look at their Problems Across three years of Training", Nursing Research, 2(Winter 1963), p. 21.

²Leon Dale Kroeker, "The Relationship Between Faculty, Student, and Administrator Perception of Goals and Practices of a State Four Year Institution", Dissertation Abstract, 35(July 1974), p. 218 A.

ในด้าน การเรียนการสอนและทศมาจารย์พบว่า ได้มีผู้ศึกษาไว้หลายคนดังเช่น มาร์กาเรท คี. จากอบเซน (Margaret D. Jacobsen) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ของครูพยาบาล ในทัศนของนักศึกษาพยาบาล ตัวอย่างประชากรคือ นักศึกษาพยาบาล 5 มหาวิทยาลัย เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 - 8 คน ขณะสัมภาษณ์ไม่มีครูอยู่ และให้นักศึกษาพยาบาลเขียนพฤติกรรมของครูพยาบาลในแบบฟอร์มที่กำหนดให้ในเวลา 50 นาที และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์ ผลปรากฏว่า

1. ด้านผลประโยชน์ที่นักศึกษาพยาบาลควรได้รับ ครูต้องคอยช่วยเหลือเมื่อมีผู้ป่วยอาการหนัก คอยร่วมมือโดยสม่ำเสมอ ส่วนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์คือครูที่ไม่สนใจนักศึกษา คอยหลีกเลี่ยงการปฏิบัติงาน ปล่อยให้ นักศึกษาพยาบาลทำงานตามลำพัง และมาตรวจเมื่อเสร็จแล้ว
2. ด้านความรู้ความสามารถในวิชาทั่วไปและวิชาชีพที่พึงประสงค์ คือในเวลาสอนพยายามอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ครูควรเป็นแหล่งวิชาและเป็นที่ปรึกษา ส่วนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ กอติเตียนเวลาปฏิบัติงานและไม่อธิบายเมื่อนักศึกษาพยาบาลไม่เข้าใจ
3. ด้านสัมพันธ์ภาพกับนักศึกษาพยาบาลและบุคคลอื่นที่พึงประสงค์ คือเมื่อนักศึกษาพยาบาลมีงานทำผิด ครูควรเข้าไปช่วยแนะนำเป็นรายบุคคล ที่ไม่พึงประสงค์ คือว่ากล่าวตู่หน่าบุคคลอื่น
4. ด้านการสอนทั้งในห้องเรียนและภาคปฏิบัติที่พึงประสงค์ คือเวลาสอนควรมีวิธีจูงใจให้นักศึกษาพยาบาลอยากเรียนรู้จักคิด ตั้งใจสอน ที่ไม่พึงประสงค์ คือสอนโดยการอ่านจากบทเรียน
5. ด้านบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ คือให้ความอบอุ่นเป็นกันเอง จริงใจ เห็นใจ และสนใจนักศึกษาพยาบาล ที่ไม่พึงประสงค์ คือ ไม่เห็นใจผู้อื่น
6. ด้านประสิทธิภาพการปฏิบัติ ที่พึงประสงค์ คือ ครูและนักศึกษาพยาบาลช่วยกันประเมินผล ส่วนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ เมื่อนักศึกษาพยาบาลได้คะแนนเกรด D สงสัย

และถามครูพบว่า ครูไม่สามารถบอกได้ว่า นักศึกษาพยาบาลมีขอบพระองค์อะไร¹

โจน บาร์คีย์ แมคกี้ (Joan Barcy Mackie) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอน โดยการเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักศึกษาเกี่ยวกับ ประสบการณ์การเรียนรู้อาจหาวิธีการสอน 2 แบบ โดยการแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรเป็น 2 พวก คือ

กลุ่มที่ 1 เป็นนักศึกษาที่สอนโดยวิธีปฐกถา (Lecture)

กลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใช้ตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน การสอน (Student-Centered)

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับการสอน การประเมินผลที่ได้ของผู้เรียน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้ตอบ ใช้ นักศึกษาพยาบาล จำนวน 21 คน ทั้ง 2 กลุ่ม การวิเคราะห์ ข้อมูลใช้ทดสอบด้วยไคสแควร์ ผลของการวิจัยพบว่า กลุ่มที่สอนด้วยวิธีการใช้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน มีความพอใจสูงกว่ากลุ่มที่สอนด้วยวิธีปฐกถา ซึ่งผลการวิจัยนี้เป็นการสนับสนุนทฤษฎีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและให้ความพึงพอใจมากกว่าการเรียนแบบที่ จะเอาแต่ความรู้และทักษะอย่างเดียว²

บาร์บารา เจนเนต โอเกลย์ (Barbara Jeannette Oakley) ได้ศึกษาถึงการ ประเมินผลการสอนและการตั้งเป้าหมายของคณาจารย์ ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยมัลติมอร์ ในปี การศึกษา 1972 โดยใช้แบบสอบถาม การประเมินผลการสอนของคณาจารย์ในมหาวิทยาลัย โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาถึงทัศนคติของนักศึกษา คือ การสอนและการตั้งเป้าหมายของคณาจารย์

¹Margaret D. Jacobsen, "Effective and Ineffective Behavior of Teachers-of Nursing as Determined by their Students", Nursing Research, 15(Summer 1966), p. 218.

²Joan Barcy Mackie, "Comparision of Student Satisfaction with Education Experiences in Two Teaching Process Models", Nursing Research, 22(May - June 1973), p. 262.

ในมหาวิทยาลัย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้หาค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์และทดสอบค่าไคสแควร์ ผลของการวิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายเฉพาะที่ผู้ใช้ทำขึ้นนั้นจะมีส่วนช่วยในการสอนของคณาจารย์อย่างมาก ส่วนคณาจารย์ที่ทำงานนอกเวลานั้น มีความเต็มใจที่จะรวมในการวางจุดมุ่งหมายน้อยกว่าอาจารย์ประจำ และจำนวนคะแนนที่ได้รับจากอาจารย์ที่ประเมินตัวเอง และจากที่นักศึกษาประเมินตัวอาจารย์นั้นใกล้เคียงกับสภาพการสอนที่เป็นจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹

ในด้านที่เกี่ยวกับกิจการนักศึกษา นั้น เวอร์จิเนีย ชาร์ริส บอลติก (Virginia Charisse Baltic) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารงานด้านกิจการนักศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะประเมินถึงนโยบายภายใน ความสนใจ การต่อต้าน และการใช้บริการของกิจการนี้ ในการรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามส่งไปตามสถาบันการศึกษา 300 สถาบัน ในระดับอุดมศึกษา ผู้ตอบจะต้องเขียนลงในแบบสอบถามว่าในหน่วยบริการต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในแบบสอบถาม 21 หน่วยนั้น มีข้อบ่งชี้ นโยบายหรือวิธีการในแต่ละหน่วยอย่างไร และอะไรเป็นสิ่งที่ทำให้นักศึกษาไม่พอใจและต่อต้าน ได้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหรือไม่หลังจากเกิดการต่อต้านจากนักศึกษา ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าในด้านการต่อต้านของนักศึกษานั้น

1. สถาบันการศึกษาร้อยละ 75 ที่นักศึกษาแสดงการต่อต้านต่อการบริหารกิจการนักศึกษา อย่างน้อย 1 ครั้ง และช่วงระยะเวลาของความไม่พอใจนี้ มีตั้งแต่ 1 ถึง 13 ครั้ง
2. อัตราสูงสุดของการต่อต้านมาจากสถาบันของเอกชน และต่ำสุดมาจากวิทยาลัย ทั้งเอกชนและของรัฐบาล และส่วนใหญ่อัตราการต่อต้านสูงสุดก็มาจากมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ ส่วนสถาบันเล็ก ๆ มักมีการต่อต้านต่ำ

ส่วนในด้านการเปลี่ยนแปลงพบว่า

1. ร้อยละ 90 ของสถาบันที่มีการต่อต้าน มีการเปลี่ยนแปลงในคำขอรับกับ

¹Barbara Jeanette Oakley, "Student Evaluation of Faculty Teaching and Goal Setting", Dissertation Abstract, 34(May 1974), p. 6913 A.

นโยบาย และวิธีการ

2. ในมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาจำนวนมาก มักจะมีการเปลี่ยนแปลงสูงสุด และมักเป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ และเป็นของเอกชน เป็นส่วนมาก

จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การต่อต้านของนักศึกษาที่มีส่วนช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ¹

จากการศึกษารายงานการวิจัยที่ไ้รวบรวมมา ส่วนใหญ่เป็นการประเมินความต้องการจากนักศึกษา เพื่อนำความคิดเห็นเหล่านั้นมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงงานด้านบริหารให้ดียิ่งขึ้น การแสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่เป็นความคิดเห็นที่มีต่อตัวบุคคลากรที่ทำหน้าที่ในด้านการเรียนการสอน และความช่วยเหลือในปัญหาต่าง ๆ ที่นักศึกษาต้องการได้รับจากวิทยาลัย ความคิดเห็นของนักศึกษาที่ไ้รับมาจากการศึกษาวิจัยเหล่านี้ไ้เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยไ้ผู้บริหารมองเห็นแนวทางในการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงและประเมินผลการบริหารงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะศึกษาถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยพยาบาลว่าจะมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการบริหารงานของวิทยาลัยพยาบาล ในกองงานวิทยาลัยพยาบาล เพื่อช่วยไ้ผู้บริหารวิทยาลัยไ้มองเห็นข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงแก้ไข หรือข้อดีที่ควรส่งเสริมปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้การบริหารงานบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Virginia Charisse Baltic, "The Impact of Student Protest on the Administration of Student Personnel Services", Dissertation Abstract, 34(April, 1974), p. 6401 A.